

„Широкий путь стелится впереди. Путь этот пройденъ дружно, весело и никакая сила земная не остановитъ мирнаго шествія сыновъ Славы, пришедшихъ на поле свободной жизни съ великою цѣлью обновить міръ, дать правому право, дать слабому защиту, дать всѣмъ любовь и свободу“.

Така прѣдзнаменува единъ достоенъ сподвижникъ на Царя-Освободителя, — дѣлото на славянския-двадесети вѣкъ. Въ началото на тоя двадесети вѣкъ България чествуваше завѣтитѣ на Великия виновникъ за нейния възкресенъ животъ, България тържествено празнуваше двадесетъ и петъ годишнината отъ освободителната война. Деньтъ 23 априль 1902 год. бѣ посветенъ на това всенародно праздненство.

Ето въ надвечерието на това тържествено праздненство, Държавния Български Вѣнценосенъ Глава — носитель на народнитѣ чувства, отъ светата Рилска Обитель привѣтствува достойния Внукъ на Царя-Освободитель, — Царствения вѣнценосецъ, покровителя на Славянския миръ, мощния Руски Царь Николай II.

Нека самитѣ думи въ това братско привѣстие говорятъ за съзерцаващата се дълбока признателность на Държавния Глава и почетъ къмъ паметята на Царя-Освободителя; то гласи:

„Дватцать пять лѣтъ тому назадъ Вашъ Августѣйшій дѣдъ, О Бозѣ почившій Царь-Освободитель Императоръ Александръ II, подписалъ манифестъ объ освободительной войнѣ. Находясь сегодня въ Святой Рильской Обители, въ средѣ глубоко вѣрующихъ, для свѣтлыхъ праздниковъ, подношу Вашему Императорскому Величеству отъ Моего и